

บ้านมุมพูห์

The House At Pooh Corner

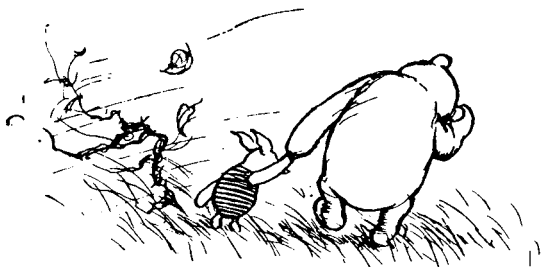
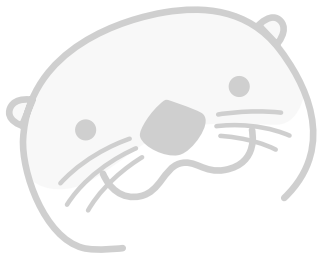

เอ. เอ. มิลน์ เรื่อง

อี. เอช. เชปเพิร์ด รูป

ธารพายุ แปล

กดลองอ่าน

คำไม่น่า

คำนำมีไว้แนะนำผู้คนให้เป็นที่รู้จัก แต่คริสโตเฟอร์ โรบิน กับเพื่อนๆ ของเขาได้รับการแนะนำให้เป็นที่รู้จักไปแล้ว และบัดนี้กำลังจะกล่าวอำลา ดังนั้นนี่จึงเป็นสิ่งที่ตรงกันข้าม เมื่อเราถามพู่ที่ว่าคำตรงข้ามของคำนำคืออะไร มันพูดว่า “อะไรของอะไรนะ” ซึ่งไม่ได้ช่วยเราเท่าที่เรารู้สึก แต่โชคดียิ่งที่อวล์ นิ่งฟังอยู่ และบอกว่า พู่ที่รัก คำตรงข้ามของคำนำก็คือคำไม่น่า และโดยที่มันเก่งมากในเรื่องภาษา ผู้เขียนจึงแน่ใจว่าต้องใช้คำนี้แหละ

สาเหตุที่เราต้องมีคำไม่น่าก็เพราะเมื่อสัปดาห์ที่แล้วพอคริสโตเฟอร์ โรบิน พูดกับผู้เขียนว่า “แล้วนิทานที่พ่อจะเล่าให้ผมฟังล่ะ...เกี่ยวกับเรื่องที่ว่าเกิดอะไรขึ้นกับพู่ตอน...” ผู้เขียนได้บังเอิญพูดสวนไปอย่างรวดเร็วว่า “แล้วร้อยเจ็ดคุณก็ทำได้เท่าไร” เมื่อทำใจหายข้อนั้นแล้ว เราก็มาถึงข้อที่วัวเดินเข้าคอกนาที่ละสองตัว และมีวัวสามร้อยตัวอยู่ในทุ่ง ดังนั้นจะเหลือวัวอยู่ในคอกกี่ตัวหลังจากเวลาหนึ่งชั่วโมงครึ่งผ่านไป เราพบว่าใจหายเหล่านี้มันตื่นเต้นมาก และเมื่อตื่นเต้นพอแล้ว เราก็ขดตัวกลับไป ส่วนพู่ที่ยังนั่งลืมตาอยู่บนเก้าอี้ของมันข้างหมอนของเราต่ออีกหน่อย ก็คิดอะไรต่อมิอะไรไปเรื่อย จนกระทั่งตาของมันหลับลงและสัปหงกเช่นกัน มันจึงเดินเขย่งเท้าตามเราเข้าไปในป่า ที่นั่น...เรายังคงมีการผจญภัยซึ่งเปี่ยมไปด้วยมนตร์ขลัง...น่าอัศจรรย์ใจยิ่งกว่าครั้งไหนๆ ที่ผู้เขียนเคยเล่า

ให้ท่านฟังมาแล้ว แต่ที่นี่เมื่อท่านตื่นขึ้นในตอนเช้า เหตุการณ์
เหล่านั้นก็เลือนหายไปก่อนที่จะทันตะครุบไว้ได้ เรื่องสุดท้าย
เริ่มต้นอย่างไรนะ “วันหนึ่ง เมื่อพูห์กำลังเดินอยู่ในป่า มีวัว
เจ็ดร้อยตัวบนประตูคอก...” ไม่ใช่สิ เห็นไหม...เราเสียมันไปแล้ว
ผู้เขียนคิดว่าเรื่องนั้นดีที่สุดในตอนด้วย แต่ก็เอาละ...ยังมีเรื่องอื่นๆ
อีกหลายเรื่อง...ทั้งหมดที่เราจะยังจดจำได้ในตอนนี้ แน่หนอน
มันไม่ใช่การกล่าวอำลาจริงๆหรอก เพราะป่าจะยังคงอยู่ที่นั่นเสมอ
และใครก็ตามที่เป็นเพื่อนกับหมีย่อมสามารถหาพบ

เอ.เอ.เอ็ม.

บทที่ ๑

ซึ่ง หมีพูห์สร้างบ้าน ให้อีयर

ทดลองอ่าน

วันหนึ่งเมื่อหมีพูห์ไม่มีอย่างอื่นจะทำ มันก็คิดว่าจะทำอะไรบางอย่าง ดังนั้นมันจึงแวะไปที่บ้านฟิกเลตเพื่อดูว่าฟิกเลตกำลังทำอะไร หิมะยังตกขณะที่มันย่าต๋ับต๋ับไปตามทางเดินสีขาวในป่า คาดหมายว่าจะพบฟิกเลตกำลังเอาเท้าอังไฟอยู่หน้าเตาผิง แต่แล้วมันก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นว่าประตูเปิดทิ้งไว้ และยิ่งมองเข้าไปข้างใน มันก็ยังเห็นว่าฟิกเลตไม่อยู่ที่นั่น

“มันออกไปข้างนอก” พูห์พูดเศร้าๆ “จะอะไรชะอีก มันไม่อยู่ข้างใน สงสัยฉันคงต้องไปเดินคิดอะไรเร็ว ๆ ตามลำพังซะแล้ว ไร้อีयर!”

แต่ก่อนอื่น มันคิดว่าควรจะเคาะดัง ๆ เสียก่อน... เพื่อให้แน่ใจ *มาก ๆ* และระหว่างที่รอให้ฟิกเลตไม่มาเปิด

มันก็โดดหยิ่งเหียงอยู่กับที่เพื่อให้ร่างกายอบอุ่นไว้ พลันเสียงเพลงบทหนึ่งก็แวบขึ้นในหัวของมัน และฟังเหมือนจะเข้าที่ไม่น้อย

*หิมะยิ่งตก

(ทิดเดอลี ป่อม)

หิมะยิ่งรัก

(ทิดเดอลี ป่อม)

ยิ่งรักต่อไป

(ทิดเดอลี ป่อม)

ไม่มีใครเห็น

(ทิดเดอลี ป่อม)

ว่าฉันทำเย็น

(ทิดเดอลี ป่อม)

ทำเย็นขนาดไหน

(ทิดเดอลี ป่อม)

“ตั้งนั้นสิ่งที่คุณจะทำ” พู่หู้พุด “ก็คือฉันจะทำอย่างนี้แรกที่เดี๋ยวฉันจะกลับบ้านไปดูเวลาก่อน และบางทีฉันอาจจะเอาผ้าพันคอมาพันคอ แล้วไปหาอีयरและร้องให้มันฟัง”

มันรีบกลับบ้าน สมองหมกมุ่นกับบทเพลงที่กำลังเตรียมไว้ร้องให้อีयरฟังไปตลอดทาง หมกมุ่นจนเมื่อจู่ๆ

* บทสองสอดสร้อย

มันเห็นพิกเลตนั่งอยู่บนเก้าอี้ทำแขนตัวโปรดของมัน มันก็ได้แต่ยืนเกาหัวพลางนึกสงสัยว่าตัวเองกำลังอยู่ในบ้านของใครแน่

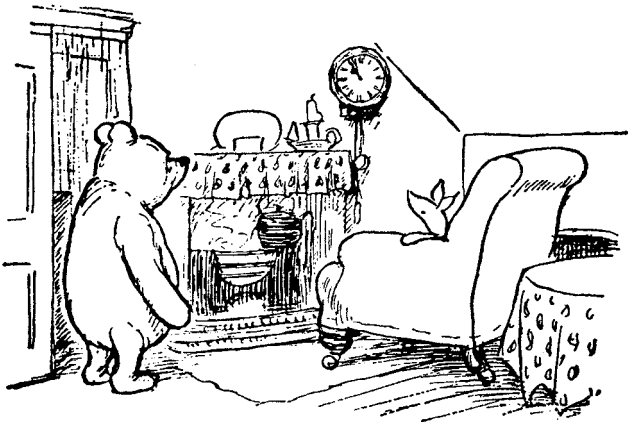
“สวัสดี พิกเลต” มันทัก “ฉันนึกว่านายออกไปข้างนอกซะอีก”

“เปล่า พูห์” พิกเลตว่า “นายตะหากที่ออกไปข้างนอก”

“จริงด้วย” พูห์รับ “ว่าแล้วเชื่อว่าเราคนใดคนหนึ่งต้องออกไป”

มันแหงนมองนาฬิกา ซึ่งหยุดอยู่ที่อีกห้านาทิจะสิบเอ็ดโมงมาตั้งแต่เมื่อหลายสัปดาห์ก่อน

“จวนสิบเอ็ดโมงแล้ว” พูห์พูดเสียงร่าเริง “นายมาทันเวลาห่มอะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ พอดี” แล้วมันก็ชะเง้อเข้าไปในตู้เก็บอาหาร “เสร็จแล้วเราค่อยออกไปนะ พิกเลต ไป

ร้องเพลงของฉันให้อัยอร์ฟังกัน”

“เพลงไหนเธอ พู่”

“เพลงที่เราจะร้องให้อัยอร์ฟัง” พู่อธิบาย

นาฬิกายังคงบอกเวลาอีกห้านาทิจะสิบเอ็ดโมงอยู่ ตอนที่พู่กับพิกลเลตออกเดินทางในอีกครั้งชั่วโมงต่อมา กระแสลมลดความรุนแรงลงแล้ว และหิมะซึ่งบัดนี้เหน็ดเหนื่อยจากการวิ่งไล่จับตัวเองเป็นวงกลมก็พรางพรอมอย่างแผ่วเบา จนกระทั่งมันพบที่ไหนสักแห่งที่จะหยุดพัก บางครั้งที่ที่วานั้นคือจมูกของพู่ แต่บางครั้งก็ไม่ใช่ เพราะเมื่อเวลาผ่านไปเพียงครู่เดียว พิกเลตก็มี “ผ้าพันคอ” สีขาวโปะอยู่เต็มคอแล้ว

และรู้สึกเย็นเจี๊ยบบริเวณหลังไปหุยิงกว่าครึ่งไหน ๆ ที่มันเคยรู้สึก

“พูห์” มันพูดขึ้นในที่สุด เขินเล็กน้อย เพราะมันไม่อยากให้พูห์คิดว่ามันยอมแพ้ “ฉันเพียงแต่นึกสงสัย จะเป็นยังไงนะถ้าเรากลับบ้านเดี๋ยวนี้เพื่อไป ซ้อม ร้องเพลงของนาย แล้วค่อยร้องให้ฮียอร์ฟังพุงนี้...หรือ...หรือวันถัดไปเมื่อเราบังเอิญเจอมัน”

“เป็นความคิดที่ดีมาก พิกเลต” พูห์พูด “เราจะซ้อมตอนที่กำลังเดินไปนี่เลย ซ้อมที่บ้านไม่ดีหรอก เพราะมันเป็นเพลงกลางแจ้งที่ต้องร้องกลางหิมะโดยเฉพาะ”

“นายแน่ใจหรือ” พิกเลตถามด้วยความกลัวใจ

“เอาละ พิกเลต ฟังแล้วนายจะเห็นเอง เพราะมันเริ่มต้นอย่างนี้ *หิมะยังตก ทิดเดอลี่ ป่อม...*”

“ทิดเดอลี่อะไรนะ” พิกเลตว่า

“ป่อม” พูห์บอก “ฉันใส่ค่านั้นเข้าไปเพื่อให้มันเตะหูยิ่งขึ้น *หิมะยังรก ทิดเดอลี่ ป่อม ยิ่งรก...*”

“นายไม่ได้ร้องว่า ตก หรือ”

“ใช่ แต่นั่นมัน ก่อน”

“ก่อนทิดเดอลี่ป่อมใช่่มะ”

“มันทิดเดอลี่ป่อม คนละอัน กัน” พูห์บอก ชักลับสนนิด ๆ แล้ว “ฉันจะร้องให้นายฟังไปตามลำดับนะ แล้วนายจะได้เห็น”

ดังนั้นมันจึงร้องอีกครั้ง

หิมะยัง

ตก - ทิดเดอลี่ - ป่อม

หิมะยัง

รก - ทิดเดอลี่ - ป่อม

ยิ่งรกต่อ

ไป - ทิดเดอลี่ - ป่อม

ไม่มีใคร

เห็น - ทิดเดอลี่ - ป่อม

ว่าฉันแท้

เย็น - ทิดเดอลี่ - ป่อม

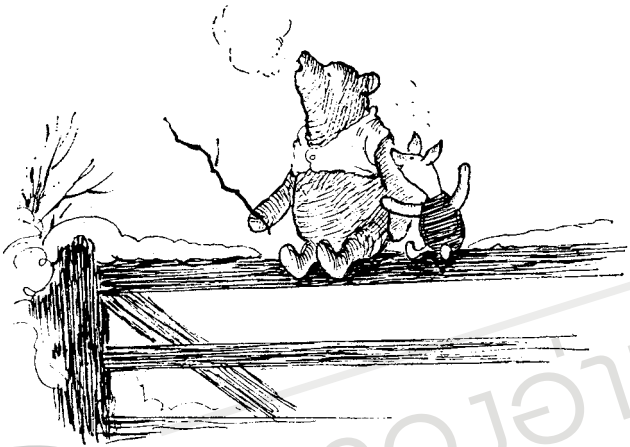
แท้เย็นขนาด

ไหน - ทิดเดอลี่ - ป่อม

มันร้องแบบนี้ ซึ่งเป็นวิธีร้องที่ดีกว่ามาก และพอจบ มันก็รอให้พิกเลตพูดว่า ในบรรดา เพลงกลางแจ้งสำหรับ ร้องกลางหิมะ ทั้งหมดเท่าที่เคยได้ยินมา เพลงนี้เยี่ยมที่สุด แต่...หลังจากพิจารณาเนื้อหาอย่างละเอียดรอบคอบแล้ว พิกเลตกลับวิจารณ์ว่า

“พู่” มันพูดอย่างเอาจริงเอาจัง “แท้ นะไม่แท้ ไหว่ หรอก...หูลี”

ตอนนี้พวกมันจวนจะถึง “ที่หุดหู่ของอียอร์” เต็มที่แล้ว นั่นคือที่ที่อียอร์อยู่ และเนื่องจากหิมะยังคงตกหนักหลังใบหูก

ของพิกลेतจนมันชักเหนื่อย ทั้งคู่จึงพากันเลี้ยวเข้าไปในป่าสนเล็ก ๆ และนั่งลงบนประตูรั้วที่จะเปิดเข้าไป ตรงนี้พ้นจากหิมะก็จริง แต่อากาศยังคงหนาว เพื่อให้ร่างกายอบอุ่น พวกมันจึงร้องเพลงของพูห์ตั้งแต่ต้นจนจบเสียหกเที่ยว พิกเลตคอยร้องทิดเดอสิปอม ส่วนพูห์ร้องคำอื่นๆ ที่เหลือ และพวกมันทั้งคู่ก็ใช้กิ่งไม้เคาะตอนบนของประตูรั้วให้เข้าจังหวะ พักเดียวก็รู้สึกอุ่นขึ้นมาก และสามารถจะพูดได้อีกครั้ง

“ฉันคิดนะ” พูห์พูด “และที่ฉันคิดก็คือฉันคิดเรื่องอียอร์”

“อียอร์มันทำไม”

“ก็...อียอร์ที่น่าสงสารมันไม่มีหลังคาคุ้มหัว”

“ก็ใช่” พิกเลตว่า

“นาย มีบ้าน พิกเลต ฉันก็มีบ้าน และบ้านของเรา ดีมากซะด้วย คริสโตเฟอร์ โรบิน มีบ้าน อวาล์กับแคงก้า กับแรบบิตก็มีบ้าน แม้แต่ญาติ ๆ มิตร ๆ ของแรบบิตก็ยังมี บ้าน...หรืออะไรซักอย่าง แต่อียอร์ผู้นำสงสารไม่มีอะไรเลย เพราะงั้นที่ฉันคิดก็คือ เรามาสร้างบ้านให้มันกันเถอะ”

“เป็นความคิดที่เยี่ยมมาก” พิกเลตพูด “เราจะสร้าง ตรงไหนดีล่ะ”

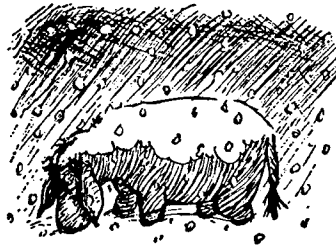
“เราจะสร้างที่นี่” พู่ห์บอก “ข้างละเมาะนี้เลย...หลบ ทางลม เพราะที่นี้เป็นที่ที่ฉันคิดเรื่องนี้ และเราจะเรียกตรงนี้ว่า ‘มูมพู่’ เราจะใช้ท่อนไม้สร้างบ้านอียอร์ให้อียอร์ที่มูมพู่”

“มีท่อนไม้กองหนึ่งที่อีกด้านของละเมาะ” พิกเลตบอก “ฉันเห็น...เยอะแยะเลย...กองสุมอยู่”

“ขอบใจ พิกเลต” พูห์พูด “สิ่งที่นายเพิงพูดจะช่วยเราได้มากเลย และเพราะเรื่องนี้ ฉันจะเรียกสถานที่แห่งนี้ว่า มุมพูห์กะพิกเลต ก็ได้...ถ้า มุมพูห์ไม่ฟังดูดีกว่า...ซึ่งมันฟังดูดีกว่า...ทั้งสั้นทั้งเหมาะกับการเป็นชื่อมุม เอ้า...เร็วเข้าเถอะ”

ตั้งนั้นมันทั้งสองจึงลงจากประตูรั้วและอ้อมไปอีกด้านหนึ่งของปาละเมาะเพื่อชนท่อนไม้มา เข้าวันนั้น คริสโตเฟอร์ โรบิน ไปแอฟริกาและกลับมาแล้วเรียบร้อย... โดยไม่ต้องออกนอกบ้านเลย เขาเพิงขึ้นจากเรือและกำลังนึกสงสัยว่าข้างนอกเป็นอย่างไร ก็พอดีมีเสียงเคาะประตูบ้าน จะใครเสียอีกถ้าไม่ใช่ฮียอร์

“สวัสดี ฮียอร์” คริสโตเฟอร์ โรบิน ทักขณะที่เขาเปิดประตูและก้าวออกมา “นายเป็นไงบ้าง”

“หิมะยังตกอยู่เลย” ฮียอร์พูดเสียงสลดหดหู่

“ใช่”

“แล้วก็เย็นจนแข็งเลยด้วย”

“หรือ”

“ใช่” อีเยอร์ตอบ “อย่างไรก็ตาม” มันหน้าบานขึ้น
นิดหนึ่ง “หมูนี้น่ายังไม่เจอแผ่นดินไหว”

“มีอะไรหรือ อีเยอร์”

“ไม่มีอะไร คริสโตเฟอร์ โรบิน ไม่มีอะไรสำคัญ ฉัน
คิดว่านายคงไม่เห็นบ้านหรืออะไรทำนองนั้นแถวๆ นี้เลยซักหลัง
ใช่ไหมล่ะ”

“บ้านทำนองไหน”

“ก็แค่บ้านเฉยๆ”

“ใครอยู่ที่นั่น”

“ฉัน อย่างน้อยฉันก็คิดว่าฉันอยู่ แต่สงสัยฉันคงไม่ได้
อยู่ ว่าที่จริงเราก็ไม่สามารถจะมีบ้านกันทุกคน”

“แต่อีเยอร์ ฉันไม่ยกู้ ฉันนี่ก็อยู่เสมอว่า...”

“ฉันไม่รู้ว่ามีมันไปยั้งไปมายังไงหรอก คริสโตเฟอร์ โรบิน แต่หิมะทั้งหมดนี้ แล้วก็สิ่งละอันพันละน้อยทั้งหลาย...ไม่ต้องไปพูดถึงน้ำแข็งย่อยหรืออะไรทำนองนั้นเลยยังได้...ทำให้ทุ่งของฉันตอนราว ๆ ตีสยามไม่ค่อยร้อนอย่างที่ใครบางคนคิดเสียเลย มันไม่ได้ปิดมิดชิด...ถ้านายเข้าใจว่าฉันหมายถึงอะไร...เพื่อไม่ให้้อัดอัด และมันก็ไม่อุดอู้” ว่าแล้วมันก็กระซิบเสียงดัง “แต่ที่นี่ คริสโตเฟอร์ โรบิน คุณกันแค่เราสองคนแล้ว ไม่ต้องไปบอกใครนะ มันหนาว”

“โธ่ อีयर!”

“และฉันก็พูดกับตัวเองว่า คนอื่น ๆ จะเสียใจถ้าฉันแข็งไปทั้งตัว พวกมันไม่มีสมอง...ทุกตัวเลย มีแต่ปุยสีเทา ซึ่งถูกเป่าเข้าไปในหัวโดยความผิดพลาด และพวกมันก็ไม่รู้จักคิด แต่ถ้าหิมะตกต่อไปอีกหกอาทิตย์หรือราว ๆ นั้น คนใด

คนหนึ่งในพวกมันก็จะเริ่มพูดกับตัวเองว่า ‘อัยอร์คงไม่มีทางร้อนเกินไปแน่ตอนราว ๆ ติสาม’ แล้วคำพูดนั้นก็เผยแพร่ไป และพวกมันก็จะเสียใจ”

“โอ้ อัยอร์!” คริสโตเฟอร์ โรบิน พูด รู้สึกเสียใจมาก
เรียบร้อยแล้ว

“ฉันไม่ได้หมายถึงนาย... คริสโตเฟอร์ โรบิน นายไม่เหมือนพวกมันหรอก ดังนั้นเรื่องจึงมาลงเอยตรงที่ฉันสร้างบ้านให้ตัวเองที่ข้างป่าละเมาะของฉัน”

“จริงหรือ น่าตื่นเต้นจัง!”

“ส่วนที่ตื่นเต้นจริง ๆ ก็คือ...” เสียงของอัยอร์สลดทอนหูอย่างที่สุด “ตอนฉันจากมาเมื่อเช้านี้ มันอยู่ที่นั่น แต่พอฉันกลับไป มันกลับไม่อยู่ ไม่เลย... เรื่องธรรมดาดีมาก และมันก็แค่บ้านอัยอร์เท่านั้น แต่ฉันก็ยังคงงงไม่ได้”

คริสโตเฟอร์ โรบิน ไม่ยอมเสียเวลางง เขากลับเข้าไปในบ้านของเขาแล้วเพื่อสวมหมวกกันน้ำ รองเท้าบูตกันน้ำ และเลื่อนไฟให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

“เราจะไปค้นหามันเดี๋ยวนี้เลย” เขาตะโกนออกมาบอกอัยอร์

“บางทีนะ” อัยอร์พูด “พอพวกที่ชอบรื้อบ้านคนอื่นรื้อเสร็จดีแล้ว อาจจะมีเศษชิ้นส่วนซักชิ้นสองชิ้นที่พวกเขาไม่ต้องการและค่อนข้างยินดีคืนให้เจ้าของบ้าน... ถ้านายเข้าใจว่าฉันหมายถึงอะไร ดังนั้นฉันจึงคิดว่าเพียงแค่นี้ไป...”

“ไปกันเถอะ” คริสโตเฟอร์ โรบิน พูด และเขาก็กับมัน

ก็รีบไป ใช้เวลาเพียงเล็กน้อยก็ถึงมุมทุ่งข้างป่าสน ซึ่งบ้านของอียอร์ไม่ได้ตั้งอยู่อีกต่อไป

“นั่นไง!” อียอร์ว่า “ไม้ซักท่อนก็ไม่เหลือ! แ่นละ ฉันยังมีหิมะทั้งหมดนี้ที่จะทำยังไงกับมันก็ได้ตามใจชอบ... ต้องไม่บ่น”

แต่คริสโตเฟอร์ โรบิน ไม่ได้ฟังอียอร์พูด เขากำลังฟังอย่างอื่น

“นายไม่ได้ยินหรือ” เขาถาม

“อะไร ใครหัวเราะรีเปล่า”

“ฟังสิ”

ทั้งคู่นั่งฟัง... และก็ได้ยินเสียงแหบ ๆ หุ่ม ๆ พูดอย่างมีจังหวะจะโคนว่า หิมะยิ่งตก หิมะยิ่งรก สลับกับเสียงเล็ก ๆ แหลม ๆ ที่คอยพูดแทรกว่าทิดเดอลิป่อมอยู่เรื่อย ๆ

“พูนี่นะเอง” คริสโตเฟอร์ โรบิน พูดเสียงตื้นตัน
“อาจเป็นไปได้” อีयरว่า
“กับพิกเลต!” คริสโตเฟอร์ โรบิน พูดเสียงตื้นตัน
“อาจเป็นไปได้” อีयरว่า “สิ่งที่เรา ต้องการก็คือ หมา
ล่าเนื้อซึ่งฝึกมาแล้ว ชักตัว”

ทันใดนั้นเนื้อเพลงก็เปลี่ยนไป

“เราสร้าง บ้าน เสร็จ!” เสียงแหบร้อง

“ทิดเดอลี่ ป่อม!” เสียงแหลมร้อง

“...สวย ชั่ง”

“ทิดเดอลี่ ป่อม”

“เดี่ยวพ่อดูอยู่ซะเอง...เลยดีมัย”

“ทิดเดอลี่ ป่อม”

“พูนี่!” คริสโตเฟอร์ โรบิน ตะโกน

นักร้องทั้งสองบนประตูล้วนหยุดก็

“คริสโตเฟอร์ โรบิน นะเอง!” พูนี่พูดคึกคัก

“เขาอยู่ตรงที่เราเอาท่อนไม้มาเนาะ” พิกเลตบอก

“มา” พูนี่พูด

ทั้งสองได้ลงจากประตูล้วนและเดินอ้อมมุมป่าละเมาะมา
อย่างเร่งรีบ พูนี่ส่งเสียงต้อนรับขับสู้มาด้วยตลอดทาง

“เออเนาะ อีयर ก็มา” พูนี่พูดหลังจากกอดคริสโต-
เฟอร์ โรบิน เสร็จแล้ว มันถองพิกเลต พิกเลตถองมัน และ
ทั้งคู่ก็นึกอยู่ในใจว่าพวกมันเตรียมของขวัญไว้น่ารักขนาดไหน

“สวัสดี อีयर”

“เช่นเดียวกัน หมีพู่ห์ และสองครั้งเลยนะในวัน พฤษภาฯ” อีเยอร์พูดเสียงหดหู่

ก่อนที่พู่ห์จะทันถามว่า “ทำไมต้องวันพฤษภาฯ” คริสโตเฟอร์ โรบิน ก็เริ่มอธิบายถึงเรื่องเศร้าเกี่ยวกับบ้านที่หายไปของอีเยอร์ พู่ห์กับพิกเลตนั่งฟัง และตาของพวกมันก็ดูเหมือนจะโตขึ้น ๆ ทีละน้อย

“นายบอกว่ามันอยู่ตรงไหนนะ” พู่ห์ถาม

“ตรงนี้เลยแหละ” อีเยอร์บอก

“ใช้ก่อนไม้มั?”

“ใช่”

“โอ!” พิกเลตว่า

“อะไร” อีเยอร์ถาม

“ฉันแค่พูด ‘โอ!’ เฉย ๆ” พิกเลตตอบง ๆ เงิน ๆ และเพื่อให้ดูเหมือนไม่เดือดเนื้อร้อนใจอะไร มันจึงทิดเดอสีปอมแบบอ้อมแอ้มเสียครึ่งสองครึ่งด้วยน้ำเสียงคล้าย ๆ กับเวลาพูดว่าที่นี้เราจะทำอิท่าไหนดี

“นายแน่ใจหรือว่ามัน เป็น บ้าน” พู่ห์ถาม “ฉันหมายความว่า นายแน่ใจหรือว่าบ้านมันอยู่ตรงนี้ปะ?”

“แน่ใจสิ” อีเยอร์ตอบ แล้วมันก็พึมพำกับตัวเองว่า “ไอ้พวกนี้บางตัวมันไม่มีสมองซะเลย”

“ทำไม มีอะไรหรือ พู่ห์” คริสโตเฟอร์ โรบิน ถาม

“เอ้อ” พู่ห์ว่า “ความจริงก็คือ” พู่ห์ว่า “เอ้อ...ความจริงก็คือ” พู่ห์ว่า “คือจี้...” พู่ห์ว่า “มันก็เหมือนอย่างจี้” พู่ห์ว่า

และดูเหมือนอะไรบางอย่างจะบอกมันว่ามันอธิบายได้ไม่ดีนัก มันจึงถองพิกเลตอีกครั้ง

“มันก็เหมือนอย่างจี้...” พิกเลตรีบพูด “แต่อุ่นกว่า” มันเสริมหลังจากคิดอย่างลุ่มลึกแล้ว

“อะไรอุ่นกว่า”

“อีกด้านหนึ่งของละเมาะนี่ไง ตรงที่บ้านของอียอร์ตั้งอยู่”

“บ้านฉัน?” อียอร์ว่า “บ้านฉันอยู่ตรงนี้”

“ไม่ใช่” พิกเลตยืนยันหนักแน่น “อยู่อีกด้านของละเมาะนี่”

“เพราะมันอุ่นกว่า” พูห์ว่า

“แต่ฉันควรจะรู้...”

“มาดูสิ” พิกเลตพูดหน้าตาเฉย แล้วมันก็นำทางไป

“คงไม่ใช่บ้าน สองหลัง หรอก” พูห์พูด “ไม่อยู่ใกล้กันขนาดนี้แน่”

ขบวนเลี้ยวผ่านหัวมมมา และบ้านของอียอร์ก็ตั้งอยู่ตรงนั้น ทำทางนำอยู่ยังกับอะไรดี

“นั่นไง” พิกเลตว่า

“มีทั้งข้างนอกข้างในเลย” พูห์บอกอย่างภาคภูมิใจ

อียอร์เข้าไปข้างใน...และออกมาใหม่

“มหัศจรรย์มาก” มันว่า “เป็นบ้านฉันจริงๆ และฉันสร้างไว้ ตรงที่ที่ฉันบอก ดั้งนั้นลมคงต้องหอบมันมาไว้ที่นั่น หอบข้ามละเมาะไม่มาเลย...มาหล่นปุ้ตรงนี้ ในสภาพที่ยังดี

เหมือนเดิม...ความจริงดีกว่าเดิมหลายแห่งด้วยซ้ำ”

“ดีกว่าเยอะ” พูห์กับพิกเลตพูดพร้อมกัน

“นี่แสดงให้เห็นเลยว่าเราจะได้อะไรบ้างถ้ายอมลำบาก
เสียน้อย” อีฮอร์พูด “นายเห็นมั๊ย พูห์ นายเห็นมั๊ย
พิกเลต สมอมาก่อน ตามด้วยทำงานหนัก ดูมันสิ!
นั่นแหละ คือวิธีสร้างบ้าน” อีฮอร์พูดด้วยความภูมิใจ

ตั้งนั้นทุกคนจึงปล่อยให้มันอยู่ในบ้าน และคริสโต-
เฟอร์ โรบิน กลับไปกินมื้อกลางวันกับพูห์และพิกเลต
ระหว่างทางพวกมันเล่าเรื่อง ความผิดพลาดอย่างมหันต์
ที่ได้ทำลงไปให้เขาฟัง เมื่อเขาหัวเราะเสร็จแล้ว ทุกคนก็
ร้องเพลงสำหรับร้องกลางทิมะ กันไปตลอดทางที่เหลือ
พิกเลต...ซึ่งยังคงไม่แน่ใจในน้ำเสียงของตัวเอง...คอยใส่
ทิดเดอลีป้อมอีกตามเคย

“ฉันรู้ว่ามัน ดูเหมือนง่าย” พิกเลตบอกตัวเอง “แต่
ไม่ ทุกคนหรอกนะที่จะทำได้อย่างฉัน”

บทที่ ๒

ซึ่ง ทิกเกอร์เข้ามาในป่า
และกินมือเข้า

วินนี่เดอะพูห์ตื่นขึ้นกะทันหันกลางดึกและเงียหูฟัง มัน
ลุกจากเตียง จุดเทียนไข และเดินตุ๊บตุ๊บข้ามห้องไปดูว่ามีใคร
กำลังพยายามเข้าไปในตู้เก็บน้ำผึ้งของมันหรือเปล่า ซึ่งไม่มี
ดังนั้นมันจึงเดินตุ๊บตุ๊บกลับมาใหม่ เปาเทียนไขให้ดับ และ
ขึ้นเตียง ครั้นแล้วมันก็ได้ยินเสียงอีกครั้ง

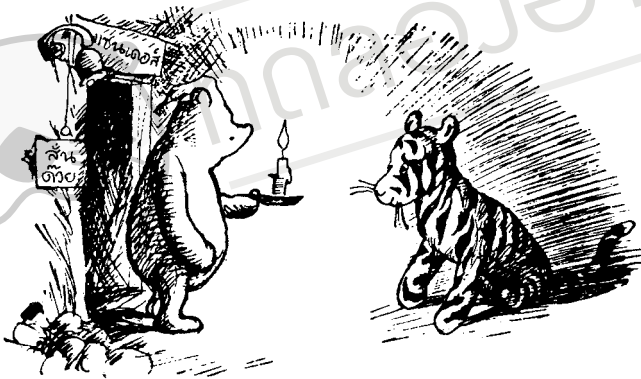
“นั่นนายเหรอ พิกเลต” มันร้องถาม
แต่ไม่ใช่

“เข้ามาสิ คริสโตเฟอร์ โรบิน” มันพูด
แต่คริสโตเฟอร์ โรบิน ไม่ได้เข้ามา

“พุงนี้ค่อยเล่านะ อีเยอร์” พูห์พูดง่วงๆ
แต่เสียงยังดังต่อไป

“วอร์ร้าวอร์ร้าวอร์ร้าวอร์ร้าว” ตัวอะไรก็ไม่รู้พูด และพู่ก็นอนไม่หลับเลย

“ตัวอะไรนะ” มันนึกในใจ “มีเสียงมากมายหลายชนิด ในป่า แต่แบบนี้ไม่คุ้น มันไม่ใช่เสียงคำราม ไม่ใช่เสียง คราง ไม่ใช่เสียงเห่า และก็ไม่ใช่เสียงที่จะทำก่อนลงมืออ่าน กวีนิพนธ์ แต่เป็นเสียงชนิดหนึ่ง...ซึ่งทำโดยสัตว์ประหลาด และมันกำลังทำอยู่หน้าประตูบ้านฉัน เพราะฉะนั้นฉันจะลุก ขึ้นไปขอให้มันอย่าทำ”

มันลุกจากเตียงไปเปิดประตูหน้าบ้าน

“สวัสดี!” พู่หึ่งพูด เผื่อจะมีตัวอะไรอยู่ข้างนอก

“สวัสดี!” ตัวอะไรก็ไม่รู้พูด

“อ้อ!” พู่หึ่งพูด “สวัสดี!”

“สวัสดี!”

“อ้อ อยู่ นั่นเอง!” พู่หึ่งพูด “สวัสดี!”

“สวัสดี!” สัตว์ประหลาดพูด นึกสงสัยว่าชั้นตอนนี้ จะดำเนินไปอีกนานแค่ไหน

พู่กำลังจะพูด “สวัสดี!” เป็นครั้งที่สี่ แต่แล้วก็เลิกได้ว่ายะยะไป ดังนั้นมันจึงพูดว่า “ใครนะ” แทน

“ฉันเอง” เสียงตอบมา

“อ้อ!” พู่พูด “เออ มาที่นี่สิ”

ดังนั้นตัวอะไรก็ไม่รู้นั้นจึงมาที่นี่ และมันกับพู่ก็มองหน้ากันไปมาท่ามกลางแสงเทียน

“ฉันพู่ห่ะ” พู่บอก

“ฉันทิกเกอร์นะ” ทิกเกอร์บอก

“อ้อ!” พู่หัวว่า เพราะมันไม่เคยเห็นสัตว์แบบนี้มาก่อนเลย “คริสโตเฟอร์ โรบิน รู้เรื่องนายมัย”

“รู้อี” ทิกเกอร์ตอบ

“เออละ” พู่หัวว่า “นี่มันกลางดึก ซึ่งเป็นเวลาที่ดีสำหรับการนอน และพรุ่งนี้เราจะกินน้ำผึ้งกันเป็นอาหารเช้า พวกทิกเกอร์ชอบน้ำผึ้งมัยละ”

“พวกมันชอบทุกอย่างแหละ” ทิกเกอร์ตอบว่าจริงจัง

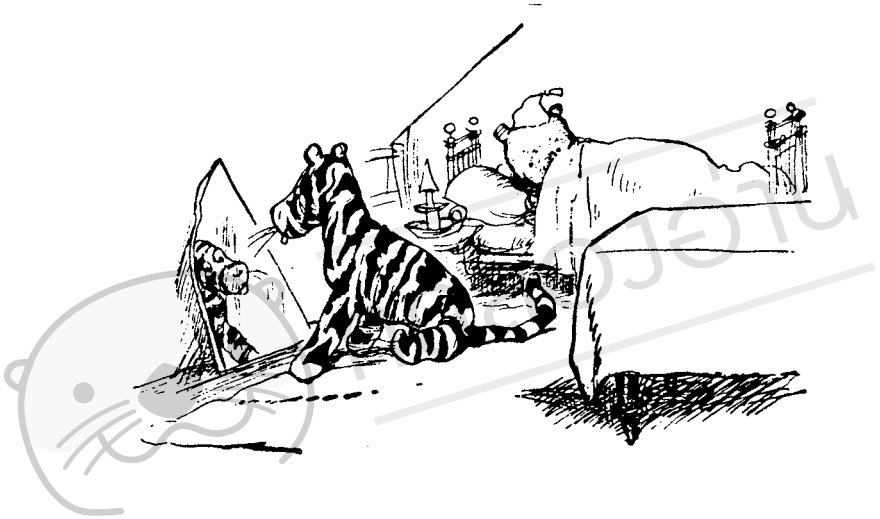
“งั้นถ้าพวกมันชอบนอนบนพื้น ฉันก็จะกลับขึ้นเตียง”

พู่บอก “แล้วเราค่อยทำอะไรต่อมื่ออะไรกันในตอนเช้า ราตรีสวัสดิ์” มันกลับขึ้นเตียงและหลับสนิท

เมื่อตื่นขึ้นในตอนเช้า สิ่งแรกที่มันเห็นคือ ทิกเกอร์... กำลังนั่งอยู่หน้ากระจกและมองเงาตัวเอง

“สวัสดี!” พู่หัทัก

“สวัสดี!” ทิกเกอร์ทักตอบ “ฉันพบใครคนหนึ่งทีหน้าตาเหมือนฉันดียะเลย นึกว่ามีแบบฉันคนเดียวซะอีก”

พู่ห้ลูกจากเตี้ยงและเริ่มอธิบายว่ากระจกเงาคืออะไร แต่พอจะถึงตอนที่น่าสนใจ ทิกเกอร์ก็พูดว่า

“ขอตัวเดี๋ยวนะ มีอะไรป็นขึ้นไปบนโต๊ะนาย” และพร้อมกับเสียงร้อง วอร์ราวอร์ราวอร์ราวอร์ราวอย่างดังหนึ่งครั้ง มันก็โดดใส่ชายผ้าปูโต๊ะ กระชากผ้าลงมานพื้น เอาตัวเองเข้าไปพันสามตลบ และกลิ้งไปสุดห้องอีกด้านหนึ่ง หลังจากตื่นขลุกขลักแทบเป็นแทบตายแล้ว มันก็โผล่หัวออกมาใหม่ ร้องถามอย่างจำเริงว่า “ฉันชนะใช่มะ”

“นั่นผ้าปูโต๊ะฉัน” พูห์บอกพลางช่วยดึงผ้าออกจากตัว ทิกเกอร์

“สงสัยจ้งว่ามันคืออะไร” ทิกเกอร์พูด

“มันอยู่บนโต๊ะ เพื่อให้เราเอาของวางทับลงไป”

“จ้งทำไมมันพยายามกัดฉันตอนที่ฉันไม่ทันมอง”

“คงไม่หรรอกมั้ง”

“มันพยายาม” ทิกเกอร์บอก “แต่ฉันไวกว่า”

พูห์เอาผ้ากลับไปปูโต๊ะตามเดิม เอาโถน้ำผึ้งใบใหญ่ มาวางบนผ้า แล้วมันทั้งสองก็นั่งลงกินมื้อเช้า ทันทีที่พวกมัน นั่ง ทิกเกอร์ก็งาน้ำผึ้งเข้าไปคำใหญ่ มันเอียงคอแหงนมอง เพดาน ทำ “เสียงสำรวจตรวจสอบ” ด้วยลิ้น “เสียงพินิจ- พิจารณา” และ “เสียงแบบว่ามันอะไรกันล่ะ นี” ครั้นแล้ว จ้งพูดด้วย “เสียงซึ่งลงมติเป็นเอกฉันท์อย่างยิ่ง” เป็นการ ปิดท้าย

“พวกทิกเกอร์ไม่ชอบน้ำผึ้ง”

“อ้อ!” พูห์ว่า พยายามทำให้เสรำโศกหน่อย “นึกว่าพวกมันชอบทุกอย่างซะอีก”

“ทุกอย่างยกเว้นน้ำผึ้ง” ทิกเกอร์บอก

พูห์ค่อนข้างพอใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ และว่าทันทีที่ตัว มันเองกินเสร็จ มันจะพาทิกเกอร์ไปบ้านฟักเลต ให้ทิกเกอร์ ลองกินลูกโอ๊กของฟักเลตดู

“ชอบใจ พูห์” ทิกเกอร์พูด “เพราะจริง ๆ แล้วลูกโอ๊ก คือสิ่งที่พวกทิกเกอร์ชอบมากที่สุด”

ตั้งนั้นหลังอาหารมื้อเช้าทั้งสองจึงไปหาฟิกเลต พูห์อธิบายระหว่างที่เดินไป ว่าฟิกเลตเป็น สัตว์ตัวเล็กมาก ซึ่งไม่ชอบการกระโดดโลดเต้น ขอให้ทิกเกอร์อย่าเพิ่งกระโดดโลดเต้นมากนักในตอนแรก ๆ และทิกเกอร์ซึ่งคอยหลบหลังต้นไม้และโดดออกมาตะครุบเงาของพูห์ตอนที่เงาของพูห์ไม่ได้มองก็บอกว่า พวกทิกเกอร์จะกระโดดโลดเต้นเฉพาะก่อนอาหารมื้อเช้าเท่านั้น และว่าทันทีที่ได้กินลูกโอ๊กสักสองสามลูก พวกมันก็จะทั้งเงียบ ทั้งสุภาพเรียบร้อย ตั้งนั้นอีกไม่นาน พูห์กับทิกเกอร์ก็มาเคาะประตูบ้านฟิกเลต

“สวัสดี พูห์” ฟิกเลตทัก

“สวัสดี ฟิกเลต นี่ทิกเกอร์”

“อ้อ เหนอ” ว่าแล้วฟิกเลตก็แหงนไปอีกด้านหนึ่งของ

โต๊ะ “ฉันนึกว่าพวกทิกเกอร์ตัวเล็กกว่านั้นซะอีก”

“ถ้าตัวใหญ่ ๆ ก็ไม่เล็กหรอก” ทิกเกอร์ว่า

“พวกมันชอบกินลูกโอ๊ก” พูห์บอก “เพราะงั้นเราถึงมานี่ไงล่ะ ทิกเกอร์ที่น่าสงสารยังไม่ได้กินมือเช้าเลย”

พิกเลตผลักซามใส่ลูกโอ๊กให้ทิกเกอร์ และบอกว่า “ช่วยตัวเอง” มันกระเถิบมาใกล้พูห์และรู้สึกกลัวมากขึ้นมาก จนสามารถพูดว่า “งั้นนายก็คือทิกเกอร์ เออ...ดี!” ด้วยส้อมเสียงเหมือนไม้วิตกทุกซั้วอันอะไรสักชนิด แต่ทิกเกอร์ไม่ได้พูดอะไร เพราะลูกโอ๊กเต็มปากเสียแล้ว...

หลังจากเคี้ยวตุ้ย ๆ อยู่พักใหญ่ มันจึงพูดว่า

“อ๊วกอ๊วกเอ้อ - ใ้อ้อ้อ - อ๊วกอ๊วก”

และเมื่อพูห์กับพิกเลตพูดว่า “อะไรนะ” มันก็พูดว่า “อ้ออ้อะ” และออกไปข้างนอกเดี่ยวหนึ่ง

พอกลับมามันจึงพูดอย่างซัดถ้อยซัดคำ

“พวกทิกเกอร์ไม่ชอบลูกโอ๊ก”

“แต่นายบอกว่าพวกมันชอบทุกอย่างยกเว้นน้ำผึ้ง” พูห์

ท้วง

“ทุกอย่างยกเว้นน้ำผึ้งกับลูกโอ๊ก” ทิกเกอร์อธิบาย

เมื่อได้ยินเช่นนี้ พูห์พูดว่า “อ้อ เข้าใจแล้ว!” ส่วนพิกเลตซึ่งค่อนข้างดีใจที่ทิกเกอร์ไม่ชอบลูกโอ๊ก ก็พูดว่า “แล้วหนามทิสเซลล่ะ”

“หนามทิสเซล” ทิกเกอร์พูด “คือสิ่งที่พวกทิกเกอร์ชอบมากที่สุด”

“งั้นก็ไปหาอัยอร์กันเถอะ” พิกเลตบอก

ตั้งนั้นพวกมันทั้งสามจึงพากันไป และหลังจากเดินแล้วเดินอีก...เดินแล้วเดินอีก...เดินแล้วเดินอีก พวกมันก็มาถึงป่าบริเวณที่อัยอร์อยู่

“สวัสดี อัยอร์!” พูห์ทัก “นี่คือทิกเกอร์”

“อะไรคือ” อัยอร์ว่า

“นี่” พูห์กับพิกเลตอธิบายพร้อมกัน ขณะที่ทิกเกอร์ยิ้มอย่างมีความสุขที่สุดและไม่พูดอะไรเลย

อัยอร์เดินวนรอบทิกเกอร์เที่ยวหนึ่งก่อน แล้วมันก็กลับหลังหัน เดินวนกลับมาในทิศทางตรงข้าม

“นายบอกว่ามันคืออะไรนะ” มันถาม

“ทิกเกอร์”

“อา!” อัยอร์ว่า

“มันเพิ่งมา” พิกเลตอธิบาย

“อา!” อัยอร์ร้องอีก

มันคิดอยู่นาน และแล้วจึงถามว่า

“เมื่อไหร่มันจะไป”

พูห์อธิบายให้อัยอร์ฟังว่า ทิกเกอร์เป็นเพื่อนของคริส-โตเฟอร์ โรบิน ที่เพิ่งจะมาอยู่ป่า พิกเลตอธิบายให้ทิกเกอร์ฟังว่า มันต้องไม่ถือสาคำพูดของอัยอร์ เพราะอัยอร์จะหดหู่นะ อัยอร์อธิบายให้พิกเลตฟังว่า ตรงกันข้ามทีเดียว เช่นนี้มันกำลังรู้สึกว่าเป็นพิเศษ ส่วนทิกเกอร์นั้นอธิบายกับใครก็แล้วแต่ที่กำลังฟังอยู่ ว่ามันยังไม่ได้กินมือเช้าเลย

“ฉันรู้ว่ามียะไรบางอย่าง” พูห์บอก “พวกทิกเกอร์มันชอบกินหนามทิสเซล เพราะฉะนั้นเราถึงได้มาหานายโงละ อีเยอร์”

“ไม่เป็นไรหรอก พูห์”

“โธ่ อีเยอร์ ฉันไม่ได้หมายความว่าไม่ *อยาก* เจอนาย...”

“ใช่...ใช่ แต่เพื่อนใหม่ของนายที่ตัวลายๆ นี่...แน่นอนอยู่แล้วว่ามันต้องการอาหารเข้า นายบอกว่ามันชื่ออะไรนะ”

“ทิกเกอร์”

“นั่นก็มาทางนี้ ทิกเกอร์”

อีเยอร์นำทางไปยังแปลงทิสเซลซึ่งดูเหมือนจะมีหนามมากที่สุดเท่าที่เคยปรากฏ และบอกทำข้างหนึ่งไปทางนั้น

“ฉันเก็บไว้สำหรับวันเกิดของฉัน” มันบอก “แต่พูดก็พูดเถอะ วันเกิดมันคืออะไร วันนี้อยู่ที่นี้ พรุ่งนี้ก็ไปแล้ว ช่วยตัวเองนะ ทิกเกอร์”

ทิกเกอร์ขบใจมันและมองหน้าพูห์อย่างกระวนกระวายเล็กน้อย

“นี่หนามทิสเซลจริงๆ เหนอ” มันกระซิบ

“ใช่” พูห์ตอบ

“ที่พวกทิกเกอร์ชอบมากที่สุดเหนอ”

“ใช่แล้ว” พูห์ตอบ

“อ้อ” ทิกเกอร์ว่า

มันงาบเข้าไปคำใหญ่ เคี้ยวเสียงดังกร๊อบ

“โฮ้ย!” ทิกเกอร์ร้อง

มันนั่งลงเอามือล้วงเข้าไปในปาก

“เป็นอะไรเธอ” พู่ถาม
“เผ็ด!” ทิกเกอร์ตอบอู้อี้
“รู้สึกเพื่อนนายจะจับถูกฝั่งนะ” อีเยอร์บอก

เพื่อนของพู่หยุดสิ้นหัวแล้วเพื่อคายหนามออกมา
จากนั้นมันจึงอธิบายว่าพวกทิกเกอร์ไม่ชอบหนามทิสเซล
“งั้นทำไมต้องทำอันสวย ๆ งามหมด” อีเยอร์ถาม
“แต่นายบอกว่า...” พู่ท้วง “นาย บอกว่าพวกทิกเกอร์
ชอบทุกอย่างยกเว้นน้ำผึ้งกับลูกโอ๊ก”
“กับหนามทิสเซลด้วย” ทิกเกอร์บอก ตอนนี้นั้นกำลัง
วิ่งไปรอบ ๆ เป็นวงกลม ลั่นห้อยออกมา

พู่หมองดูมันเศร้า ๆ ถามพิกเลตว่า “เราจะทำยังไงกันดี”

พิกเลตรู้คำตอบสำหรับคำถามข้อนี้ มันพูดทันทีว่า
ต้องไปหาคริสโตเฟอร์ โรบิน

“พวกนายจะพบเขาอยู่กับແคงกา” อีเยอร์บอก มัน
เข้ามาใกล้พู่ และกระซิบเสียงดัง

“ช่วย ขอให้เพื่อนนายไปออกกำลังกายที่อื่นได้มั้ย
เดี๋ยวฉันจะกินมื้อมกลางวันแล้ว ไม่อยากให้อาหารของฉัน
ถูกกระหีบก่อนที่ฉันจะกินเข้าไป เรื่องหุยมหิมนะ จุกจิกจู้จี้
ตามประสาของฉันแหละ แต่เราก็ยอมจะมีอะไรเล็กๆ น้อยๆ
แบบนี้กันทุกคน”

พู่พยักหน้าซึ่งข้งและร้องเรียกทิกเกอร์

“เร็วเข้า เราจะไปหาແคงกากัน มันต้องมีอาหารเข้า
ให้นายเยอะแยะนะ”

ทิกเกอร์วนรอบสุดท้ายเสร็จพอดี และกลับมาหาพู่
กับพิกเลต

“เผ็ด!” มันอธิบายพลางแยกเขี้ยวยิ้มอย่างสนิทสนม
“มาสิ!” แล้วมันก็วิ่งจูงนำหน้าไป

พู่กับพิกเลตเดินช้า ๆ ตามไปข้างหลัง ระหว่างทาง
พิกเลตไม่พูดอะไรเลย เพราะมันคิดอะไรไม่ออก และพู่
ก็ไม่พูดอะไรเลย เพราะมันกำลังคิดแต่งบทกวีอยู่ คิดแล้ว
มันก็เริ่มแต่ง

* จะทำอะไรกัน

ทิกเกอร์มันน่าสงสาร

ขึ้นไม่กินอาหาร

มันก็คงไม่โตแน่

น้ำผึ้งมันไม่ชอบ

ลูกโถกกรอบมันไม่แล

หนามทิสเซลแท้แท้

มันบอกรสเหมือนเหล็กใน

ของโปรดของเหล่าสัตว์

ยัดปากนับดูยั้งไป

ไม่เห็นชอบอะไร

มีแต่เสียงยี้ลั่นลั่น...

“ถึงไงมันก็ตัวโตพอสมควรแล้ว” พิกเลตขัดจิ้งหะ

“มันไม่ได้โตมาก จริง ๆ หรือก”

“ก็มัน ดูเหมือนโตมากอ่ะ”

ได้ยินดังนั้นพู่หึ่งจึงนั่งคิด และแล้วก็พึมพำกับตัวเอง

...ไม่รู้ว่ามันหนัก

สักก็โลกก็ขีดข่วน

ท้องหิวยังมัวง่วน

แต๊งแต๊งไปแต๊งแต๊งมา

“จบแล้วนะ” มันบอก “นายชอบมั๊ย พิกเลต”

“ชอบเกือบตลอด ยกเว้นตรง ช่วน ” พิกเลตวิจารณ์
“ฉันคิดว่ามันไม่น่าจะมาอยู่ตรงนั้นนะ”

“มันอยากจะมารับสัมผัสคำว่า ล้วน นะ” พูห์อธิบาย
“ฉันเลยยอมมัน นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการเขียนกวีนิพนธ์
คำไหนอยากมาก็ให้มันมา”

“อ้อ ฉันไม่ยกฐั” พิกเลตว่า

ตลอดเวลาที่ผ่านมา นี ทิกเกอร์ยังคงแดงต้ง ๆ อยู่ข้างหน้า
นาน ๆ ก็หันมาถามเสียทีว่า “ทางนี้ใช่มั๊ย” จนกระทั่งในที่สุด
พวกมันก็เห็นบ้านแคงกา คริสโตเฟอร์ โรบิน อยู่ที่นั่นด้วย
ทิกเกอร์วิ่งเข้าไปหาเขาทันที

“โอ ทิกเกอร์ นายอยู่นี่เอง!” คริสโตเฟอร์ โรบิน
ร้อง “ฉันว่าแล้วว่านายต้องอยู่ที่ไหนซักแห่ง”

“ฉันไปหาของในป่า” ทิกเกอร์วางมาดบอก “พบพูห์
ตัวหนึ่ง พิกเลตตัวหนึ่ง อีเยอร์ตัวหนึ่ง แต่ไม่พบอาหารเข้า
เลย”

พูห์กับพิกเลตเข้าไปกอดคริสโตเฟอร์ โรบิน และ
อธิบายให้เขาฟังว่าเกิดอะไรขึ้น

“นายไม่รู้หรือว่าพวกทิกเกอร์มันชอบอะไร” พูห์ถาม

“ฉันว่าถ้าฉันคิดให้หนัก ๆ ก็คงรู้” คริสโตเฟอร์ โรบิน
ตอบ “แต่ฉันคิดว่าทิกเกอร์รู้นะ”

“รู้สิ” ทิกเกอร์บอก “ทุกอย่างที่มีในโลกนี้ ยกเว้น

น้ำผึ้ง กับลูกโอ๊ก กับ...ไอ้ที่ผิดๆ นั้น เขาเรียกอะไรนะ”

“หนามทิสเชิล”

“ใช่...กับไอ้ นั้นแหละ”

“อ้อ งั้นก็ดีละ แคนกาต้องมีอาหารเข้าให้นายแน่”

ตั้งนั้นทุกคนจึงเข้าไปในบ้านแคนกา รูพูดว่า “สวัสดี พูห์” กับ “สวัสดี พิกเลต” อย่างละครึ่ง และพูด “สวัสดี ทิกเกอร์” สองครึ่ง เพราะมันไม่เคยพูดมาก่อน และเมื่อพูดแล้วฟังตลกดี พอทักทายกันเสร็จ เพื่อนๆ ทั้งหลายจึงบอก แคนกาว่าต้องการอะไร และแคนกาก็พูดอย่างใจดีว่า “เอาละ ดูในตู้เก็บอาหารของฉันสิ ทิกเกอร์ ดูซิว่าชอบอะไร” เพราะ แคนกา รู้ได้ในทันทีว่าถึงแม้ทิกเกอร์จะดูตัวโตขนาดไหนก็ตาม แต่มันก็ยังต้องการความอ่อนโยนมากเท่าๆ กับรู

“ฉันดูด้วยได้มั้ย” ผู้พูดคือพู่ที่ ซึ่งเริ่มจะมีอาการของโรคสิบเอดนาฟิกา ขึ้นมาตึงตึงๆ มันพบนมชั้นหวาน กระจ่องเล็กหนึ่งกระจ่อง และดูเหมือนอะไรบางอย่างจะบอก มันว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่พวกทิกเกอร์ชอบ ดังนั้นมันจึงหยิบไปไว้ตรงมุมหนึ่งของห้อง และตามไปดูให้เรียบร้อยว่าไม่มีใครมาขัดจังหวะนมกระจ่องนั้น

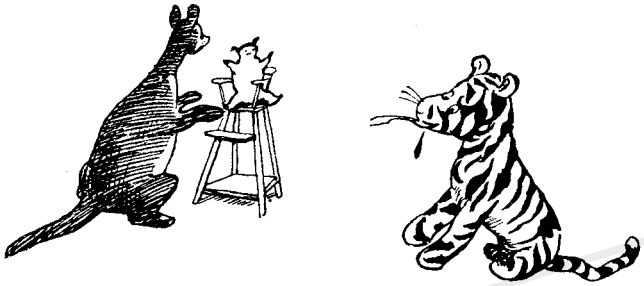
แต่ในเวลาเดียวกัน ขณะที่ทิกเกอร์เอาจุกมูมุดโน้น เอามือล้วงนี่ มันก็พบ “สิ่งต่างๆ ที่พวกทิกเกอร์ไม่ชอบ” เพิ่มมากขึ้นทุกที จนในที่สุด เมื่อพบว่ามันไม่สามารถจะกินอะไรในตู้เก็บอาหารได้เลยสักอย่าง มันก็ถามแคงกว่า “แล้วที่นี่จะเกิดอะไรขึ้น”

แต่แคงกากับคริสโตเฟอร์ โรบิน กับพิกเลตกำลังยืนมุงดูรูกินข้าวมอลต์สก็ด และรูกำลังพูดว่า “ผมต้องกินด้วยเหรอ” และแคงกากำลังพูดว่า “เดี๋ยวะเหอะ รูลูกแม่ ลูกจำไม่ได้เหรอว่าสัญญาไว้ยังไง”

“อะไรนะ” ทิกเกอร์กระซิบถามพิกเลต

“ยาบ้ารุงกำลัง” พิกเลตบอก “มันเกลียดจะแย่”

ดังนั้นทิกเกอร์จึงเข้าไปใกล้ๆ สะงอกข้ามพนักเก้าอี้ของรู และแลบลิ้นไปชะว๊าบมาเข้าปากตัวเองแบบหน้าตาเฉย แคงการ้อง “อู๊ย!” พลังกระโดดโหยงด้วยความตกใจ แต่ก็ยังอุตส่าห์ตามดึงช้อนออกจากปากทิกเกอร์ได้ทันก่อนที่มันจะหายลงไปในห้อง เพียงแต่ข้าวมอลต์สก็ดอันตรายนั้นไปแล้วเท่านั้นแหละ

“ทิกเกอร์ ที่รัก!” แดงกาพูด

“มันกินยาผม...มันกินยาผม...มันกินยาผม!” รู้อิ่ง
ว่าเริง คิดว่าเป็นตกลงชั้นเยี่ยม

แล้วทิกเกอร์ก็แหงนมองเพดาน และหลับตา และ
แลบลิ้นออกมาเลียแก้มตัวเองจนทั่ว...เพื่อจะมีเศษหลงเหลือ
อยู่ข้างนอก แล้วรอยยิ้มสงบสุขก็แผ่ซ่านไปทั่วใบหน้า
ขณะที่มันพูดว่า “งั้นก็ นี่แหละ คือสิ่งที่พวกทิกเกอร์ชอบ!”

ซึ่งอธิบายได้ว่า เพราะเหตุใดหลังจากนั้นมันจึงอยู่ที่บ้าน
แดงกาเสมอ และกินข้าวมอลต์สกัดเป็นอาหารเช้า อาหาร
หลัก และอาหารว่าง และบางครั้งเมื่อแดงกาคิดว่าทิกเกอร์
ต้องการการบำรุง มันก็จะได้กินอาหารเช้าของรูหนึ่งหรือสอง
ช้อน...เป็นยาบำรุงหลังอาหาร

“แต่ ฉันทิดนะ” พิกเลตพูดกับพูห์ “ว่ามันได้รับการ
บำรุงมากพอแล้ว”